

Чарлс Симић

НИГДЕ КОПНА НА ВИДИКУ

ПОСМАТРАО САМ ВЕТАР

Како прелистава страницу за страницом
Дебеле енциклопедије
Избачене са ђубретом
И ужурбано тражи одговор.

СВИ КАСНЕ

Види се по томе како птице
Пролећу тамо-амо, веверице
Јуре уз дрво, отпаци се жустро
Ускомешају са сваким новим налетом ветра.

И да! Ево младе жене
У преуској хаљини и превисоким штиклама,
Виче и маше рукама да дозове
Возача аутобуса који се одмиче од ивичњака.

А он нестрпљиво даје гас
Као да касни на сопствено венчање,
Док његова вереница дрежди у Градској кући
И посматра незнанце који журно улазе и излазе.

МОЈ ИМЕТАК

Имам много мртвих пријатеља
И улица којима тумарам у свако доба
Затворених или отворених очију,
У нади да ћу налетети на њих.

Имам много адресара
С прецртаним именима,
Два часовника и десетак ручних сатова
Који већ годинама не куцају.

Имам велики црни кишобран
Који се плашим да отворим у кући,
Али и кад изађем напоље,
Ма колико јако падала киша.

Попут обућара задубљеног у ципелу
Коју поправља, ретко дижем поглед
С оног чиме се бавим,
Једном ногом већ у гробу, дабоме.

НОВЕМБАР

Крстови које сви мушкарци и жене
Морају да носе целог живота
Још су видљивији
Ове мрачне и кишне ноћи.

У ОВОЈ УЛИЦИ

Мајка ме је изнела у наручју
Из запаљене зграде
И спустила на плочник
Као лутку умотану у крпе,
Ту где сад стојим после много година
И обраћам се псу луталици,
Полускривеном иза паркираног аутомобила,
Очију пуних наде
Док ми се полако примиче, спреман на најгоре.

ГДЕ СТОЈЕ МОЈА ВЕШАЛА?

С друге стране окна
Кроз које сам као дете гледао
У окупирани град
Тих као гробље.

МОГУ ЛИ ТО БИТИ ЈА?

Будилник
Без казаљки
Што гласно откуцава
На градском ђубришту.

ВЕЛИКА ЛАЖ

Мир летњег јутра
Окупаног светлошћу излазећег сунца
Толико ме је гануо лепотом
Да нисам ни наслутио обману,
Све док не угледах црну мачку
Како претрчава двориште
И осврће се преко рамена
Са све већом стрепњом,
Пре но што је шмугнула из мог малог раја
Од ког ју је подилазила језа.

ИЗЛАЗАК СУНЦА

Као да вештицу или светог мученика
На ломачи спаљују
Црвене пахуље падају
У сјају сунца на изласку.
Сенка за коју се свако дрво држи
Бежи као крадљивац торбице
Док ми у двориште пада ужарено угљевље
И позива ме да искушам веру
Босоног да крочим по њему.

ВОЛТ ВИТМАН

Врапци и голубови се јате
Тамо где лежи испружен,
Дугокос и белобрад,
Леђима о зид ослоњен
У овом страшно запуштеном крају
Где бескућници долазе да умру
А људи застају да сведоче
Јутрошњем чуду,
Младој жени у штиклама
Што чучи на плочнику
И кида векну хлеба
Да нахрани старог безубог песника.

У ЛОКДАУНУ

Излудео бих од досаде
Да није било мојих сећања,
Тих доживотних пратилаца
Месецима затворених са мном
И вољних да ме утеше

Причама о мушкарцима и женама
Који су се повукли из света,
И издржали године самоће
И мрачне ноћи душе
Срећни у неком скривеном кутку

Где су пронашли трајни мир
Повинујући се гласу у глави
Који им је говорио да само тихо седе
Како би их тишина научила
Свему што треба да знају.

ТАМНИ ПРОЗОР

Уплакане жене
Чије сузе начас обасјају
Јарки фарови
Аутомобила што споро пролази.

НЕСПАВАЧ

Набија анђеле и демоне
 Као штапине динамита
 Унутар оседеле главе
 Док седи на кревету мотела,

Језик му је запаљени фитиљ
 На ком поиграва пламичак
 И пали му мозак
 Док му на ухо шапуће:

Кад те видим тако потиштеног
 У прелепо јунско вече
 Или си сеоска луда
 Или бог неког уклетог племена.

ВРАНА

Јутрос рано
 Њена крила огрезла у крви
 Уздигла су се високо изнад мене
 Попут огромних маказа
 Што пресецају конце
 Који придржавају моју марионетску главу
 Да не отпадне
 Док ми се ноге незграпно тоциљају
 По залеђеном дворишту.

ВЕТАР ЈЕ УТИХНУО

Чамчићу мој,
 чувај се.

Нигде
 Копна на видику.

(С енглеској превео Ален Бешић)